

РУСЕНСКА ФИЛХАРМОНИЯ
БЪЛГАРСКА МУЗИКАЛНА МЛАДЕЖ

Сезон 1971—72 г.

ЦИКЪЛ I — СИМФОНИЧНА МУЗИКА

Диригент

КАМЕН ГОЛЕМИНОВ

Солнист

НАТАЛИЯ ГАВРИЛОВА — СССР
лауреат на международни конкурси

Зала Дом на културата
22 октомври 1971 г.

ЛИСТ

— Симфонична поема „Мазепа“

ШОПЕН

— Концерт за пиано № 2 във фа минор

Maestoso

Larghetto

Allegro vivace

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000890772

ПРОКОФИЕВ — Симфония № 7

Moderato

Allegretto

Andante espressivo

Vivace

491243

ФЕРЕНЦ ЛИСТ

Симфонична поема „Мазепа“

На 22. X. т. г. се навършват 160 години от рождението на бележития унгарски композитор и пианист.

Ференц Лист е създал огромно творчество в почти всички области на музикалното изкуство. Най-ценни и с най-голямо значение за развоя на музиката са произведенията му за пиано и симфоничните му творби, между които особено място заемат симфоничните поеми. Лист възпроизвежда и превъплътява в музиката сюжети от художественото творчество и световната литература. Тези свои програмни произведения Лист нарече симфонични поеми. Така създаденият нов музикален жанр в скоро време намира своето място в музикалното изкуство и симфоничната поема бързо добива извънредно широко разпространение, като става един от най-употребимите музикални видове. Симфоничната поема е голяма едночастна пиеса. Понякога се пише в сонатна форма, а обикновено е фантазия изградена свободно върху няколко различни теми обединени от идейното съдържание на творбата.

По известните симфонични поеми на Лист са „Тасо“ по Гьоте, „Хамлет“ по Шекспир, „Прелюдии“ по Ламартин, „Орфей“ и „Прометей“, „Мазепа“ по В. Юго и др. В стихотворението си В. Юго описва младия Мазепа привързан от враговете си за един буен кон, който денем и нощем препуска из степта влачейки тялото му. Симфоничната поема започва с пронизателен и рязко дисониращ акорд даващ началото на бесния бяг.

ФРЕДЕРИК ШОПЕН

Концерт за пиано и оркестър № 2 във фа минор

Шопен е написал два концерта за пиано и оркестър, чието създаване се отнася в първия период на неговото творчество. Те са създадени почти едновременно и по художествени достойнства са равноценни.

Концертът започва с малко оркестрово въвеждане, в което са изложени двете основни теми. С влизането на солирания инструмент основните теми получават богато развитие. Първата тема излъчва съсредоточеност, сериозност и благородство. Втората тема е също спокойна, но по лирична. Сходният характер на основните музикални мисли не е по-пречил на Шопен да достигне до необикновена релефност.

Втората част е една от най-топлите и пълни с най-дълбоки чувства страници от Шопеновата музика. И тук липсва драматизъм, а с ласката и мечтателна нежност е напоена цялата част и особено забележителния среден епизод.

Светла радост, пленителна грация на танцов мелодия, стремителна енергия, увеличава лекота са характерните признаци на третата част.

НАТАЛИЯ ГАВРИЛОВА е родена в Москва през 1950 год. Макар и твърде млада в нейната творческа биография са отбелязани победи на най-големи международни съревнования.

Гаврилова е завършила Централната музикална школа при Московската консерватория, след което постъпва в консерваторията като студентка на проф. Яков Флиер.

Първата задгранична изява на младата пианистка е през 1968 год. в Германската демократична република, където музикалното списание „Функ унд Фърнзеен“ отбелязва: „... най-много от всичко ни хареса 17-годишната Наталия Гаврилова... Нейният начин на музициране бе неизразимо нежен и мек, а фортисимото — обуздано и пълно със смисъл.“

През 1969 год. Наталия Гаврилова спечелва трета награда на международния конкурс „Маргарита Лонг“ в Париж, а една година по-късно става лауреат на международния конкурс „Фредерик Шопен“ във Варшава. В-к „Трибуна люду“ отбелязва концертите на Гаврилова като „сензация на конкурса“.

След приключването на конкурса Наталия Гаврилова гостува с голям успех в редица градове на Полша.

СЕРГЕЙ ПРОКОФИЕВ

Симфония № 7

През 1952 год. Прокофиев завършва своята последна симфония — Седмата. Наред с драматичната Трета и епичната Пета композиторът създава Седмата лирическа симфония. Съпоставяйки изброените три симфонии, Прокофиев се очертава като един от най-многостранините симфонисти на нашата епоха.

Първата част започва с елегична и замислена първа тема, която след кратко развитие е последвана от втората тема. Тя е широка, светла и мъжествена и се явява като централен музикален образ не само на първата част, но и на цялата симфония. Третата тема сполучливо контрастира на първите две. В нея има нещо полуфантастично, по детински наивно. Втората част е характерна битова картина — великолепен концертен вальс, написан с неповторима лекота, своеобразие и богатство на багрите и нюансите. Третата част е бавна, лирична и много изразителна, написана във вариационна форма. Финалът е устремен и бърз. От него „по прокофиевски“ лъха бодрост и веселие. Главната тема е шеговитата и весела, с характерна мелодика и остър ритмичен рисунок.